

Kukátko

I. ročník krajské postupové přehlídky amatérského činoherního divadla pro dospělé a dětské publikum

Divadelní spolek Mošna, Vraňany

Za začátek Spolku Mošna lze považovat moment, kdy jsme v roce 2016 začali nacvičovat dětskou operu Šípková Růženka. Nejprve to byla jen jednorázová recese. Když bylo ale po všem, najednou jsme zjistili, že se nám nechce končit a že bychom si rádi zkusili opravdové divadlo. V prosinci

2016 jsme oficiálně založili Spolek Mošna, který si dal do vínku ochotničení a organizaci kulturních a společenských akcí. Jsme pravým sousedským divadlem poskládaným z lidí, kteří se ve správnou chvíli potkali, protože měli chuť něco dělat. Prvním naším představením byl Limonádový

Joe, který byl dvacetkrát reprízován. Naše druhá hra, Madam Colombová zasahuje se zpracováním od Limonádového Joa sice velmi liší, ale zároveň jsme i do tohoto představení dostali hodně naší osobitosti.

Paní Colombová zasahuje!

Představme si klasické skotské panorama, deštivé počasí, cihlovou vilu s vysokou dubovou knihovnou, rozlehlé zahrady skvějící se zašedlou zelení v oparu červencového dne. V podobném prostředí a s podobnou náladou se ocitáme ve Váchalově inscenaci Madam Colombová zasahuje. Nacházíme se ve třetím patře staroanglické vily v hojně zdobeném obývacím pokoji. Seznamujeme se s Lordem Ham-milk-tonem a jeho loajálním majordomem Jamesem. Oba se po poněkud zvláštním televizním vysílání rozněžňují nad lordovou „investicí“ do největšího a beze sporu nejkrásnějšího drahokamu, jež nese poněkud povědomý název „Růžový ptakopysk“. Tento veleklekot je, i přese všechna opatření (čítající jeden provázek), následující noci odcizen. Na základě tohoto zjištění dává lord vědět všem věhlasným detektivům, co se té osudové noci přihodilo, a zve je na své panství. Všichni, až na jednoho, pozvání odmítnou a panu šlechtici nezbyde nic jiného, než přivítat v Anglii detektiva Colomba, původem ze Spojených států. Když detektiv přijede, vyjde na povrch, že Colombo není Colombo, ale paní Colombová. Od této chvíle pozorujeme kroky soukromé detektivky a úskalí, s nimiž se musí Američanka poprat. I přes to, že se jedná o nelehký úkol, intuice vyšetřovatelky nezklame a případ vyřeší. Příběh končí otevřeně, neboť viník uprchne a je pronásledován ne příliš bystrým konstáblem...

Fotograf: Jiří Pecháček

V tomto případě je více než příběh důležitá forma, nálada, dynamika, vtip. Něco fungovalo lépe, něco mělo jisté nedostatky. Byli jsme svědky dobrých a inovativních nápadů pana režiséra,

které ale bohužel nebyly dotaženy do úplně zdárného konce, nebo nebyly dotaženy vůbec. Celý koncept představení se samozřejmě chová jinak, než jsme byli v Neratovicích zvyklí, a tak k němu musíme i jinak přistupovat.

Tato skutečnost se promítá i do textu, který je vlastně soustavným souborem anekdot, bonmotů, a odkazů jak na stereotypy detektivek, tak třeba i na aktuální politickou situaci nebo pop-kulturu. I proto musíme brát příběh jen jako jakousi pomocnou kostru která je spíše upozaděna. To, co vytváří skutečnou hodnotu tohoto počínu, je totiž právě humor, a to jak konverzační, tak situační, a především jeho osobitost. Každý z dvanácti herců si totiž osvojil svůj styl hraní, a tak skutečně každá z postav hrála svůj individuální příběh.

Jak sbor sám poznamenal, identifikují se jako sbor „vesnický“, já bych použil výraz „lidový“. Ale ať to už tak či onak, velkou roli hraje fakt, že v domácích Vraňanech se bude samozřejmě hrát jinak než ve vzdálených Neratovicích. Klíčová je u představení odezva obecenstva, jakási spolupráce se sborem, třetí strana fungující v dialozích. To tady bohužel chybělo. Příjemným osvěžením byl hudební doprovod a pěvecké pasáže, kterých by si tato inscenace v podání vraňanského sboru zasloužila klidně více.

A nyní na pozitivnější notu, co se týče scény. Ta, a teď budu na začátek velice stručný, se mi líbila. Ne, opravdu. Byla vyvedena do nejmenších detailů, kostýmy byly povedené a velice vkusné. Takto bych to nechal, i když profesionál v sále si všiml několika málo maličkostí, které by se daly doladit. Konkrétně například okopané boty komorníka Jamese, jež by se daly nahradit lakýrkami nebo jiným naleštěným párem obuvi, který by Jamesovi přidal zase o trochu víc té anglické reprezentativnosti. Nakonec trochu nevhodně umístěný gauč, kde až příliš odvážně seděly s krátkou sukni tři lordovy milenky přímo proti divákovi.

Čili závěrem, já jsem se smál, a to byl účel, takže za mě dobrý.

Autor textu: David Kupka

Liga spravedlivých

(aneb kdo jsou naši porotci)

Alexandr Gregar

Myslím, že i naprostý laik pochopí, že ve svých letech jsem už poměrně dlouho v důchodu. A tak už mohu dělat jen to, co mě skutečně těší.

Které ze svých dosavadních inscenačních spoluprací si vážíte nejvíce a proč?

To by bylo na román. Dokonce jsem pár věcí ani nedozkoušel. Ale i ty mě daly dost, abych na ně s láskou (a někdy už i se slzou v oku) vzpomínal...

Co se vám na divadle líbí a co vám naopak vadí?

Že se v něm potkávají živí lidé, že společně dýchají, a dokonce na sebe i svobodně prskají. I z toho důvodu mi na divadle nevadí naprosto nic, snad kromě toho, když se hraje nepořádně – Jan Grossman přece říkával, že divadlo se nemá brát vážně, ale hrát že se má pořádně...

Je nějaká hra, která se pro Vás stala srdeční záležitostí?

Klicperova *Veselohra na mostě*, objevil jsem si v ní kdysi autora, který předběhl (nejen) dobu absurdní dramatiky...

A poslední (nejdůležitější) otázka: Ananas na pizze – ano nebo ne? :)

Nikdy! V Neapoli by nás hnali! – Ale na Havaji, tam ať si ji klidně dají...

Kdybyste měl vysvětlit úplnému laikovi co vlastně děláte, jak byste to popsal?

Divadelní soubor Činohra Skaláček, Tisá

Amatérské divadlo Skaláček – původně Průkopník - bylo v Tisé založeno hned po válce, v srpnu 1945 ale fakticky začalo fungovat až v roce 1946. Podle zápisů z kroniky, to nebylo vůbec jednoduché, ale od té doby hraje nepřetržitě dodnes.

V průběhu let se střídalo období, kdy více fungovaly pohádky, a tak se Skaláček věnoval spíše loutkovému divadlu, ale posledních 9 let fungují obě scény současně. Činohru vede herečka

Jaroslava Leufenová. Pod její taktovkou divadlo zvládlo nastudovat 9 inscenací. Kromě zde uváděné pohádky *Tři zlaté vlasy* děda Vševěda, například pohádku *Zvířátka a loupežnice*, nebo pohádku *O princezně, Honzovi a zlatém chmýří*. Z inscenací pro dospělé jmenujme *Slaměný klobouk*, či *Hrátky s čertem*. Zde uváděný muzikál – *Nejkrásnější válka* - jsme pro velký zájem nejen diváků, ale i herců v novém obsazení letos v létě obnovili.

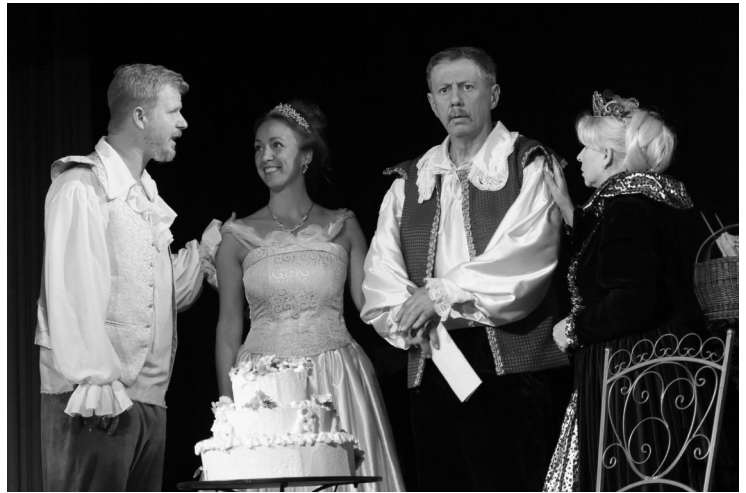
Tři zlaté vlasy děda Vševěda

Jedna z nejznámějších pohádek Karla Jaromíra Erbena byla včera večer ztvárněna Činohrou Skaláček, která k nám přijela až z Tisé. Činohra funguje od roku 1946 a v průběhu let se střídalo období, kdy se Skaláček věnoval spíše loutkovému divadlu, ale posledních 9 let fungují obě scény současně. Jaroslava Leufenová, režisérka dnešní inscenace, si dnes vyhrála především s audiovizuální podobou scény, která perfektně dotvářela atmosféru a charakter. A přestože se můžete na pohádky cítit už staří, tuto byste si rozhodně neměli nechat ujít.

Klasická česká pohádka o Plaváčkovi, chlapci vhozeném do řeky jako novorozeně, kterému sudičky předurčily ruku královské dcery. Její otec se však snaží osud zvrátit, jelikož mu mladík není schopný obstarat dostatečné věno, a tak ho vysílá na cestu za nesplnitelným úkolem – získat 3 zlaté vlasy děda Vševěda. Tohoto cíle ještě nikdy nikdo nedosáhl a zlá víla a její syn mu to rozhodně neplánují usnadnit. Plaváčka ale doprovází statečnost, dobré srdce a láska, takže nakonec dobro nad zlem přece jen zvítězí.

Příběh je to opravdu krásný, ale ve svém nitru také srdcervoucí – rybářovi umírá žena a musí se vzdát svého syna, jelikož nemá prostředky na jeho výchovu, princezna se nemůže provdat z lásky, protože má její otec oči zaslepené zlatem, a následně se její milovaný

vydává na téměř jistou smrt, aby králi dokázal svou lásku k ní. Je opravdu tenká linie, na které musí herci v této inscenaci balancovat, na jedné straně je psychologické rozpoložení a hloubka postav, která nebyla zcela naplněna, ale zároveň to není tragédie a nemůžeme

Fotograf: Jiří Pecháček

hrou traumatizovat dětské publikum. Nebyl sice dosažen plný potenciál, který hra přináší, ale i tak podali herci výkony často přesahující amatérské divadlo a za to od nás mají velké plus.

Jak si Činohra Skaláček poradila s erotickou komedií, která je žánrově na naprosto opačném konci divadelního spektra, se dozvíte v následující recenzi!

Autor textu: Klára Pavlíková

Nejkrásnější válka

Přesvědčivé herecké výkony, viditelný zápal všech zúčastněných a smích ozývající se z publika. I tak by se dalo shrnout poslední představení včerejšího večera. Jedna z nejstarších protiválečných her v podání spolku Činohra Tisá velmi příjemně uzavřela sobotní divadelní den.

Nejkrásnější válka aneb Lysistrata – muzikál na motivy řeckého antického díla. Válečná situace mezi Spartou a Athénany dožene nešťastné ženy, stýskající po svých mužích, k zoufalému závěru spolčit se a odepřít mužům to, čím jsou jim jako manželky povinovány. Je to jediný způsob, jak zkrotit jejich chuť po bitkách. Rozhodnou se obsadit nedaleký hrad a nepustit nikoho z nich za brány. Tehdy mužům dojde, že situaci takhle nemohou nechat, a vyšlou dvojici v přestrojení, aby se dostala dovnitř a získala zpět hrad i ženskou společnost. Ještě, než však úkol stihnou splnit, je mezi Spartou a

Athénami vyhlášen mír a rodiny se šťastně vrací do svých domovů.

I přes pomalejší rozjezd se spolku podařilo diváky vtáhnout do děje a jejich smích byl tak celému uskupení častou odměnou. Je nutné vypíchnout některé, jak pěvecké, tak herecké výkony, které často přesahovaly úroveň amatérského divadla. Bylo vidět, že všichni na jevišti si vystupování užívají, hrají s láskou a nadšením a že zdravá sebejistota jim nechybí. Výkony podtrhovaly i výborné kostýmy a kulisy, které byly často dovedeny téměř k dokonalosti. Zvláštní pochvalu od poroty si pak vysloužila dvojice mužů nejen za vkusné ženské převleky, ale i za společnou práci na jevišti. Největším nedostatkem celé inscenace se rozhodně stala hudba, která bohužel svou nedostatečnou rychlostí i rytmičností hercům nejednou podrazila nohy.

Autor textu: Klára Kučerová

Nejkrásnější válka aneb Lysistrata v podání amatérského souboru z Tisé

Fotograf: Jiří Pecháček

Divadlo Lípa

Komorní divadélko ve starých Neratovicích fungující od roku 1961 jako loutkové divadlo a od roku 1965 i jako divadlo činoherní. Původním vlastníkem byla Spolana, od poloviny šedesátých let byl správcem soubor „Havlíček“, jehož součástí byli mimo jiné i manželé Marie a František Živní. V divadle fungovalo v historii i spoustu velkých jmen – dámy: Medřická, Jirásková, pánové: Lukavský, Pešek, Hanzelka nebo i duo

Kaiser&Lábus. Vznikla tak alternace Pražské violy – Neratovická viola. Po celou dobu existence do dnešních dnů probíhají divadelní výměny mezi amatérskými soubory a přibližně jednou do měsíce se v Lípě odehraje představení hostujícího souboru. Program divadla můžete sledovat na stránkách neratovického Společenského domu.

Autor textu: Martin Peprný

„Je jedno kolik dostanem, hlavně když se nadřem!“

Doprovodný časopis „Kukátko“ byl vytvořen studenty Gymnázia Františka Palackého, Neratovice v průběhu přehlídky Divadelní salon paní Ljuby.

Na tvorbě se podíleli: David Kupka, Klára Kučerová, Klára Pavlíková a Martin Peprný.

Děkujeme Mirku Královi za pomoc s přípravou, příležitost, důvěru a trpělivost.

Akci finančně podpořili:

Odborný garant:

Středočeský kraj

Středočeský kraj

Město Neratovice

SD Neratovice

NIPOS - Artama